

Jurisprudentie

Zaak C-2/17

Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)
tegen
Jesús Crespo Rey

(verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Tribunal Superior de Justicia de Galicia)

„Prejudiciële verwijzing – Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten, enerzijds, en de Zwitserse Bondsstaat, anderzijds, over het vrije verkeer van personen – Sociale zekerheid van migrerende werknemers – Verordening (EG) nr. 883/2004 – Bijlage XI, rubriek ‚Spanje‘, punt 2 – Ouderdomspensioen – Berekeningswijze – Theoretisch bedrag – Relevante bijdragegrondslag – Bijzondere overeenkomst – Keuze van de bijdragegrondslag – Nationale regeling op grond waarvan de werknemer verplicht is om bijdragen te betalen op basis van de minimale bijdragegrondslag”

Samenvatting – Arrest van het Hof (Tiende kamer) van 28 juni 2018

Internationale overeenkomsten – Overeenkomst EG-Zwitserland over het vrije verkeer van personen – Gelijke behandeling – Sociale zekerheid van migrerende werknemers – Ouderdomsverzekering – Ouderdomspensioen – Berekeningswijze – Theoretisch bedrag – Bijzondere overeenkomst – Relevante bijdragegrondslag – Keuze van de bijdragegrondslag – Nationale regeling op grond waarvan de werknemer verplicht is om bijdragen te betalen op basis van de minimale bijdragegrondslag – Ontoelaatbaarheid – Verplichtingen van de nationale rechterlijke instanties

(Overeenkomst EG-Zwitserland over het vrije verkeer van personen; verordening nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad, bijlage XI)

De overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten, enerzijds, en de Zwitserse Bondsstaat, anderzijds, over het vrije verkeer van personen, ondertekend te Luxemburg op 21 juni 1999, moet aldus worden uitgelegd dat deze overeenkomst zich verzet tegen een regeling van een lidstaat zoals die in het hoofdgeding, op grond waarvan de migrerende werknemer die bij de sociale zekerheid van deze lidstaat een bijzondere overeenkomst afsluit, verplicht is om bijdragen te betalen op basis van de minimale bijdragegrondslag, zodat het bevoegde orgaan van die lidstaat bij de berekening van het theoretische bedrag van zijn ouderdomspensioen, het door die overeenkomst gedekte tijdvak gelijkstelt met een in diezelfde lidstaat vervuld tijdvak en bij deze berekening alleen rekening houdt met de bijdragen die in het kader van die overeenkomst zijn betaald, ook al heeft de werknemer, vóórdat hij zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, in de betrokken lidstaat bijdragen betaald op basis van grondslagen die hoger waren dan de minimale bijdragegrondslag, terwijl een niet-migrerende werknemer die zijn recht op vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en een dergelijke overeenkomst afsluit, de mogelijkheid heeft om bijdragen te betalen op basis van hogere grondslagen dan de minimale bijdragegrondslag.

Bijlage XI, rubriek „Spanje”, punt 2, bij verordening nr. 883/2004 bepaalt immers dat bij de berekening van het basisbedrag van het pensioen van de migrerende werknemer, voor de tijdvakken die laatstgenoemde in andere lidstaten heeft vervuld, rekening moet worden gehouden met „de Spaanse bijdragegrondslag die in de tijd het dichtst bij de referentietijdvakken ligt”.

In een situatie zoals die in het hoofdgeding, waarin de betrokken werknemer, vóór de uitoefening van zijn recht van vrij verkeer, aan de sociale zekerheid van de lidstaat in kwestie heeft bijgedragen op basis van hogere grondslagen dan de minimale bijdragegrondslag, zou de voor de berekening van zijn pensioenbedrag relevante bijdragegrondslag dus de laatste bijdrage zijn die hij in die lidstaat heeft betaald, te weten een hogere bijdragegrondslag dan de in de bijzondere overeenkomst bepaalde minimale bijdragegrondslag.

Wanneer het nationale recht, in strijd met het Unierecht, voorziet in een verschillende behandeling van verscheidene groepen personen, moeten de leden van de benadeelde groep op dezelfde wijze worden behandeld en moet op hen dezelfde regeling worden toegepast als op de andere belanghebbenden. De regeling die geldt voor de leden van de bevoordeelde groep blijft, zolang het Unierecht niet naar behoren wordt toegepast, het enige bruikbare referentiekader (arrest van 13 juli 2016, Pöpperl, C-187/15, EU:C:2016:550, punt 46 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het staat weliswaar aan de aangezochte rechterlijke instantie om te bepalen welke middelen in het interne recht het meest gepast zijn om tot een gelijke behandeling van migrerende en niet-migrerende werknemers te komen, maar daarbij dient te worden beklemtoond dat dit doel a priori zou kunnen worden bereikt door ook migrerende werknemers die een bijzondere overeenkomst afsluiten, die mogelijkheid te bieden, alsook door hen toe te staan met terugwerkende kracht bijdragen te betalen op basis van hogere grondslagen dan de minimale bijdragegrondslag, en bijgevolg hun pensioenrechten op basis van deze nieuwe grondslagen te doen gelden.

(zie punten 67, 68, 73, 75, 76 en dictum)